

Sygn. akt: I C 644/17 upr

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 października 2017 r.

Sąd Rejonowy w Lidzbarku Warmińskim I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Pręcerek

Protokolant : pracownik sądowy Katarzyna Rogucka

po rozpoznaniu w dniu 11 października 2017 roku w Lidzbarku Warmińskim na rozprawie
sprawy

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością S.K.A. z siedzibą w W.

przeciwko K. N.

o zapłatę

oddala powództwo.

SSR Agnieszka Pręcerek

Sygn. akt I C 644/17 upr

UZASADNIENIE

Powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością S.K.A. z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanej K. N. (poprzednio M.) kwoty 640,54 zł z odsetkami umownymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 500 zł od dnia 28 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty. W uzasadnieniu wskazał, że pierwotny wierzyciel zawarł z pozwaną umowę pożyczki, na podstawie której pozwana otrzymała określoną w umowie kwotę pieniężną, jednocześnie zobowiązując się do jej zwrotu na warunkach precyzyjnie określonych w umowie. Powyższego obowiązku pozwana nie zrealizowała. Następnie pierwotny wierzyciel sprzedał powodowi przysługującą mu wierzytelność. Powód wskazał, że na roszczenie składają się: kwota 500 zł należności głównej i 140,54 zł kwoty prowizji (pozew k. 2-5).

Pozwana nie odniosła się do żądania pozwu.

Sąd ustalił, co następuje:

Pozwana zawarła w dniu 26 stycznia 2014 r. z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. umowę pożyczki numer (...). Na konto pozwanej wpłynęła kwota 500 zł.

W dniu 07 lipca 2017 r. zredagowane zostało oświadczenie o przeniesieniu wierzytelności pierwotnego wierzyciela na rzecz powoda z tytułu pożyczki nr (...) udzielonej przez spółkę dnia 28.07.2014 r.

Dowód: umowa k. 7-13, o wyciągi k. 14-16, oświadczenie k. 17, odpisy z Krajowego Rejestru Sądowego k. 6, 18-19.

Sąd zważył, co następuje:

Żądanie powoda podlegało oddaleniu w całości.

Podstawę prawną powództwa stanowił art. 509 § 1 k.c., zgodnie z którym wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania.

W rozpoznawanej sprawie pozwana nie stawiała się na rozprawie i nie odniosła się pisemnie do żądania pozwu. W takiej sytuacji, w myśl art. 339 § 1 k.p.c., Sąd zobligowany był rozstrzygnąć sprawę wyrokiem zaocznym.

Zgodnie z art. 339 § 1 k.p.c. w tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Domniemanie zgodności twierdzeń faktycznych powoda z prawdziwym stanem rzeczy ma szczególny charakter, bowiem beczynność pozwanego jest tu, w pewnym sensie, przyznaniem okoliczności przytoczonych w pozwie. Fakty przyznane w procesie nie wymagają dowodu tylko wtedy, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości co do zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy (art. 229 k.p.c.) Powstanie więc wątpliwości, o których mowa w § 2 art. 339 k.p.c. nie wyłącza zaoczności, lecz prowadzi do konieczności przeprowadzenia przez sąd postępowania dowodowego. Będzie tak np. w razie, gdy twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie są wzajemnie sprzeczne lub niepełne, to jest nie dają pełnego obrazu faktów określających stan sprawy albo też wnioski z nich wyciągnięte nie dają się pogodzić z regułami logicznego rozumowania (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 8 maja 1998 r., I CKU 34/98).

Jak podkreśla się w orzecznictwie, wprowadzenie przez art. 339 § 2 k.p.c. domniemania zgodności twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy nie zwalnia powoda od przytoczenia faktów, które są niezbędne do dokonania subsumcji materialnoprawnej, stanowiącej faktyczną i materialnoprawną podstawę wyroku. Sąd jest bowiem zobowiązany, nawet przy uznaniu twierdzeń powoda za prawdziwe, dokonać prawidłowej oceny zasadności żądania pozwu (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 1997 r., I CKU 87/97).

W ocenie Sądu, w przedmiotowej sprawie roszczenie powoda budziło wątpliwości. Powód nie udowodnił swej legitymacji. Strona powodowa swoje roszczenie opierała o fakt nabycia na podstawie przelewu wierzytelności, mającej przysługiwać względem pozwanej cedentowi.

Powód wystąpił z żądaniem zapłaty kwoty 640,54 zł wraz z odsetkami wskazując, że wierzytelność tę nabył w drodze cesji od pierwotnego wierzyciela. Jednakże umowy cesji nie przedłożył. Na okoliczność zasadności swojego roszczenia strona powodowa przedłożyła jedynie wydruk umowy pożyczki oraz oświadczenie o przeniesieniu wierzytelności. Warto zaznaczyć, że dokumenty te dotyczyły innych umów- w oświadczeniu powołano się na umowę numer (...) z dnia 28.07.2014 r., a przedłożono wydruk umowy z dnia 26.01.2014 r. nr (...).

Analiza akt sprawy wskazuje na brak umowy cesji wierzytelności zawartej pomiędzy pierwotnym wierzycielem a powodem. Wobec powyższego wątpliwość Sądu wzbudziła okoliczność, na którą wskazuje powód, a mianowicie, by w ramach umowy przelewu wierzytelności doszło do zbycia przedmiotowej wierzytelności. Warto przywołać orzeczenie z dnia 13.06.2013 r. wydanym w sprawie o sygn. V CSK 329/12 przez Sąd Najwyższy gdzie Sąd interpretował: „Dane ujmowane w księgach rachunkowych funduszu oraz wyciągu z tych ksiąg mogą stanowić dowód jedynie tego, że określonej kwoty wierzytelność jest wpisana w księgach rachunkowych względem określonego dłużnika na podstawie opisanego w tych księgach zdarzenia, np. cesji wierzytelności. Dokumenty te potwierdzają więc sam fakt zdarzenia w postaci cesji wierzytelności. Nie stanowią one jednak dowodu na skuteczność dokonanej cesji wierzytelności oraz istnienia i wysokości nabytej wierzytelności. (...)” LEX nr 1375500.

Z tych też samych względów za dowód istnienia wierzytelności objętej pozwem nie można uznać oświadczenia o przeniesieniu wierzytelności- gdzie określono inną umowę. Wyraźnego podkreślenia wymaga okoliczność, iż taki

dokument nie stanowi dowodu na istnienie wierzytelności cesją objętych i w tym zakresie to na powodzie, który wywodzi korzystne dla siebie skutki prawne, spoczywa ciężar dowodu (art. 6 kc oraz art. 232 §1 kpc).

Reasumując, stwierdzić należy, iż w realiach niniejszej sprawy powód nie przedstawił żadnych dowodów, na okoliczność zawarcia umowy cesji.

W świetle powyższych rozważań - mając na uwadze istnienie uzasadnionych wątpliwości co do okoliczności faktycznych przytoczonych w pozwie, na podstawie powołanych przepisów, Sąd orzekł jak w sentencji.

SSR Agnieszka Przeczek